

Betingelserne for, at Hæren kan faa den Effektivitet, som vi her tillægger den, er, at Hærloven af 1922 gennemføres paa loyal Maade, og at Arbejdet i Hæren støttes saavel fra Administrationens som fra Lovgivningsmagtens Side.“ Det er jo Ting, der direkte kan anvendes paa den Situation, som vi i Øjeblikket staar overfor, dette, at man søger at sabotere Ordningen af 1922. Til Støtte for, at man vover at gøre dette to Aar efter, at denne Ordning lovlige er vedtaget af den danske Rigsdag, vover at gøre dette paa et saa spinkelt Grundlag som to Stemmers Flertal her i Tinget, paaberaaber man sig Valget, dette Valg, som vi ogsaa har hørt paaberaabt, da Grønlandstraktaten skulde gennemføres. Da var Valget en klar og tydelig Tilkendegivelse af, at det var netop dette, Vælgerne vilde. Og da vi stod overfor Valutaordningen, da var Valget en klar og tydelig Tilkendegivelse af, at det var netop den Valutaordning, som Vælgerne vilde, uagtet intet af de to Regeringspartier havde talt noget som helst om det, som blev Grundlaget for Valutaordningen. Og nu ved Forsvaret, nu skal vi atter høre dette, at Valget har vist, at det er netop det, Vælgerne kræver, at Ordningen af 1922 skal saboteres. Det er unægtelig noget besynderligt at høre Valget misbrugt paa denne Maade. Man mindes uvilkaarligt en Reklame, der i sin Tid stod over hele Landet for „Carl Petersens bløde, brune Sæbe“: „Brug den til alt!“ Det er det samme, de Herrer ønsker at gøre med Valget: i en hvilken som helst Situation skal dette Flertal paa to Stemmer bruges til at sige, at dette er netop Folkets Villie, det var netop det, Valget drejede sig om. Det er jo imidlertid ejendommeligt, at man overfor Militærordningen vover at angribe bestaaende Love paa denne Maade, og at man gør det under Paaberaabelse af, at Sagkundskaben har fordømt denne Ordning. Som om de Herrer, der paaberaaber sig Sagkundskaben i denne Forbindelse, lagde den mindste Vægt paa, hvad der siges fra sagkyndig Side. Det er dem jo fuldkommen ligegyldigt; det har vi saa mange Eksempler paa. Nej, Ministeren har overfor denne Ordning kun eet at gøre, det, som han har erklæret sig villig til at gøre, hvis en Folkeafstemning gik ham imod, det vil sige, saa vilde han ikke selv gøre det, men saa skulde en anden Socialdemokrat gøre det, nemlig at administrere denne Ordning loyalt. Nu ved jeg jo godt, at mine Ord ikke har nogen synderlig Vægt overfor den højtærede Forsvarsminister, men jeg kunde tænke mig, at et Ord af en

anden Minister kunde have nogen Vægt, og jeg er derfor meget glad over at kunne minde om de Ord, som Kirkeminister Dahl udtalte her i Tinget den 13. Februar 1925: „Det er en Ministers Pligt selv overfor de sletteste Love at administrere dem loyalt.“ Dette sagde Kirkeministeren her den 13. Februar 1925. Jeg skal opfordre den højtærede Forsvarsminister til at følge Kirkeministerens Anvisning. (Afbrydelse). Ja, jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at den højtærede Forsvarsminister mener, at Ordningen af 1922 er slet, og derfor giver jeg det denne Form.

Det ærede Medlem Hr. Rode profeterede om Fremtidskrigen. Det er jo en gammel radikal Tilbøjelighed at profetere. Tidligere var det nu navnlig det ærede Medlem Hr. P. Munch, der gav sig af med den Idræt, men formodentlig har han efterhaanden lært, at det skal man være varsom med. Men det ærede Medlem Hr. Rode vover sig nu ind paa de samme Gebeter. Det er Giftgaskrigen og Luftkrigen, det ærede Medlem særlig tager sig af. Alt andet er forældet, der eksisterer kun een Fremtidskrig, og det er Giftgaskrigen, Luftkrigen. Det er jo naturligvis altid et Fremskridt fra den Tid, da de Radikale erklærede, at der eksisterede ingen Fremtidskrig. Nu er man kommet saa vidt, at man siger: Der eksisterer kun een Fremtidskrig, nemlig Giftgaskrigen. Naar det ærede Medlem Hr. Rode taler om dette, minder han mig om disse Folk, man undertiden støder paa, der har læst en Aargang eller to af „Frem“ og derfor taler med den største og sikreste Sagkundskab om alt. Jeg skal ikke forsøge at tage Kampen op med det ærede Medlem i Sagkundskab paa dette Omraade, men kun citere, hvad en særdeles dygtig og velanset Militær har udviklet, at til et etablere et Forsvar for København, der havde en Styrke svarende til den, Paris havde etableret i Slutningen af Verdenskrigen, og som viste sig effektiv overfor Luftangreb paa Paris, vilde der for København Vedkommende høre 10 Jagere, 40 Stykker Luftskyts, Kanoner og Maskingeværer og 15 Projektører, altsaa et Tal, som ingenlunde kan siges at være uoverkommeligt. Hvad er det nu, man vil standse? Det er bl. a. Anskaffelsen af Gasmasker. Det er dog unægtelig besynderligt, naar man har den Tro, at det netop er en Giftgaskrig, der er Fremtidens Krig. Og dernæst vil man standse Anskaffelsen af Maskingeværer. Nu er det lidt ejendommeligt at høre det ærede Medlem Hr. Rode forsikre, at alt dette er forældet, naar man kender en lille Smule til, hvordan Udviklingen er i Udlandet, hvorledes man der